

αιδήτες ρουφιάνοι

δημοσιογράφοι

Η δημοσιογραφική συντεχνία εδώ και καιρό δε νιώθει την ανάγκη να τηρεί ούτε τα προσχήματα όσον αφορά την περίφημη “αντικειμενικότητά” της. Εδώ και καιρό οι δημοσιογράφοι λειτουργούν σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης που πρακτικά σημαίνει φανερή ταύτιση με την κάθε φορά οπτική των εξουσιαστών.

Ένα από τα καθήκοντα που έχουν αποδεχτεί στη σχέση τους (αμοιβαίου όφελους) με κράτος και αφεντικά είναι να λειτουργούν ως γραφείο τύπου της αστυνομίας όσον αφορά τον τομέα της καταστολής. Τα δελτία τύπου της αστυνομίας δεν παρουσιάζονται ως τέτοια, μέσα σε εισαγωγικά, ως εκδοχές... Τα εισαγωγικά βγαίνουν παίρνοντας έτσι ένα “άρωμα αντικειμενικότητας” και τεκμηρίωσης εμφανιζόμενα ως η επικρατούσα εκδοχή αλήθειας. Όποτε η αστυνομία κάνει συλλήψεις τα μήντια αναλαμβάνουν να είναι οι προπαγανδιστές που θα παρουσιάζουν (κάποιες φορές έντεχνα κάποιες φορές άγαρμπα) στο κοινό τη δικαιολόγησή τους, με “ρεπορτάζ” που έχουν την κατάλληλη σκηνοθεσία ακόμα και μουσική υπόκρουση. Σε αυτές τις περιπτώσεις το περίφημο διερευνητικό ρεπορτάζ γίνεται μη απαραίτητο και ο εξίσου περίφημος έλεγχος της αυθαιρεσίας των εξουσιών το πιο σύντομο ανέκδοτο.

Χαρακτηριστική -ανάμεσα σε πολλά άλλα- είναι και η περίπτωση της σύλληψης και προφυλάκισης της Εύης Στατήρη. Τα ρεπορτάζ παρουσιάστηκαν κατάλληλα έτσι ώστε να οδηγούν των αναγνώστη/τηλεθεατή στο συμπέρασμα “έ κάτι θα έκανε και αυτή, δε μπορεί” διαμορφώνοντας έτσι το έδαφος πάνω στο οποίο άνθισε για μια ακόμα φορά η αστυνομική και δικαστική αυθαιρεσία. Οι δημοσιογράφοι για μια ακόμα φορά δεν είδαν την απουσία στοιχείων

(τα οποία βέβαια όχι μόνο δεν υπήρχαν αλλά δεν πρόλαβε ή δε νοιάστηκε η αντιτρομοκρατική να κατασκευάσει) αλλά αρκέστηκαν στην υπερπροβολή της συζυγικής σχέσης με φυλακισμένο μέλος της ΣΠΦ, η οποία ήταν αρκετή όχι μόνο για δίωξη αλλά και για προφυλάκιση. Συγχρόνως οι πολυμαθείς και με επαφές με δικαστικούς κύκλους δημοσιοκάφροι, δεν κατάφεραν να ανακαλύψουν για παράδειγμα το Άρθρο 231 του Ποινικού Κώδικα που αναφέρει “2. Η υπόθαλψη μένει ατιμώρητη αν ο υπαίτιος την τέλεσε υπέρ κάποιου οικείου του.” Η όποτε βολεύει “ανικανότητα” των δημοσιογράφων να δουν το προφανές (μια ανικανότητα που όπως όλοι γνωρίζουν χτύπησε κόκκινο με τη χρυσή αυγή μέχρι τουλάχιστον την αλλαγή τακτικής του κράτους μετά τη δολοφονία φίσσα) δεν είναι τυχαία ή ανθρώπινη αλλά απόδειξη ότι εδώ και καιρό λειτουργούν ως προπαγανδιστικός βραχίονας της αστυνομίας και του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Πάντα βέβαια με ανταλλάγματα που ξεκινάνε από παροχή πληροφοριών για άλλες “ειδήσεις” ή λεφτά και φτάνουν μέχρι βουλευτικές έδρες και θέσεις στην κρατική δομή. Οι εξαιρέσεις είναι ελάχιστες (και αυτοί θα πρέπει να σκεφτούν σοβαρά να αλλάξουν όνομα σε αυτό που κάνουν) καθώς πια έχει καθιερωθεί ένα κυρίαρχο μοντέλο του τι είναι δημοσιογράφος. Κι είναι αυτό που καθιστά εύστοχο και δικαιωμένο ένα παλιό σύνθημα:

**ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΣΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΕΙΔΗΣΕΩΝ
ΣΑΣ ΜΙΛΑ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ**

και το ίδιο γίνεται στα “ειδησεογραφικά” σάτι,
μπλογκς, ραδιόφωνα, εφημερίδες